

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: J. K.**, bytem „X“, proti **žalovanému: M ě s t s k é m u ú ř a d u Roudnice nad Labem**, se sídlem v Roudnici nad Labem, Karlovo nám. č. p. 21, PSČ 413 01, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce u zdejšího soudu podal dne 22. 12. 2012 prostřednictvím elektronické pošty žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 21. 12. 2012, přičemž v následně učiněné replice ze dne 15. 3. 2013, kterou soud obdržel téhož dne a v níž žalobce písemně reagoval na písemné vyjádření žalovaného k žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, pak žalobce současně uvedl, že tuto žalobu ještě rozšiřuje o žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou se ve znění repliky ze dne 24. 5. 2013 domáhá, aby soud rozsudkem vyslovil, že *žalovanému se přikazuje vydat konečné rozhodnutí, kterým odepírá žalobci nahlédnout do přijatých usnesení vždy uvedených v zápise schůze Rady města Roudnice nad Labem konaných dne 9. 11. 2011 a jejich příloh a podkladů, které jsou součástí těchto přijatých usnesení nebo na základě kterých rada rozhodovala.* S ohledem na zjištění, že žalobce v soudním řízení vedeném pod sp. zn. 15 A 143/2012 včasné uplatnil dva různé typy žalob v rámci správního soudnictví, pro jejichž projednávání platí odlišná ustanovení obsažená v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud uvážil, že není vhodné obě

žaloby společně projednávat, a proto usnesením ze dne 2. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 – 26, předmětnou žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podle ust. § 39 odst. 2 s. ř. s. vyloučil k samostatnému řízení pod sp. zn. 15 A 38/2013.

Žalobce v předmětném řízení ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, a to v podání ze dne 21. 12. 2012, uvedl, že jako občan obce Roudnice nad Labem se dostavil dne 19. 12. 2012 na Městský úřad Roudnice nad Labem, odbor tajemníka, kde požadoval nahlédnout do usnesení Rady města Roudnice nad Labem ze dne 9. 11. 2011. Pracovníce úřadu mu předložily usnesení ze dne 9. 11. 2011 i se všemi přílohami, které jsou součástí usnesení, přičemž přílohami byly různé důvodové zprávy, návrhy na usnesení a jiné materiály na základě kterých Rada města Roudnice nad Labem rozhodovala. Vše bylo svázáno v jednom spise s tvrdými deskami s názvem „Rada města listopad 2011“.

Dále žalobce v podání ze dne 21. 12. 2012 ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného uvedl, že následně nahlédl do usnesení Rady města Roudnice nad Labem konané dne 9. 11. 2001, pořídil fotokopie na svůj fotoaparát, a protože součástí usnesení byly i přílohy, začal si pořizovat i fotokopie těchto příloh. Poté, co si toho všimla pracovníce úřadu, bylo žalobci sděleno, že nesmí přílohy vidět a ani si nesmí na svůj fotoaparát pořizovat fotokopie. Aby se pracovníce úřadu o svém počínání ujistila, přivolala do místnosti T. F., právníčku úřadu, a do místnosti přišel ještě V. U., starosta města Roudnice nad Labem. Pak žalobci p. F. začala opakovaně tvrdit, že má právo nahlížet pouze do usnesení rady města a nikoliv i do zápisu rady města. Na to jí žalobce opětovně sděloval, že nikdy nic neříkal o zápisu rady města, avšak že dle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, v platném znění (dále jen „obecní zřízení“), má právo nahlížet do usnesení rady města, a protože součástí usnesení rady města jsou i přílohy a podklady, na základě kterých rada rozhoduje, má právo vidět i tyto přílohy, jelikož usnesení je často nejasné, neboť se odkazuje právě na tyto přílohy. Nakonec byl žalobce starostou města a právníčkou úřadu vyzván, aby si vymazal ze svého fotoaparátu dokumenty, které byly přílohami usnesení rady města, což žalobce odmítnul s tím, že to jsou přílohy usnesení, které má jako občan obce právo vidět a pořizovat si z nich výpisy. Poté právníčka úřadu odebrala žalobci spis s usnesením s tím, že nemá právo nahlížet do těchto příloh a podkladů k usnesením. A následně právníčka úřadu s pracovníci úřadu vyhotovily doklad, ve kterém uvedly, že: *„Dne 19. 12. 2012 se dostavil na MěÚ Roudnice nad Labem p. J. K. ml. a požádal o usnesení RMM ze dne 9. 11. 2011 včetně příloh, které byly podkladem pro usnesení RM. Část materiálu si ofotil svým fotoaparátem, v čemž mu bylo následně zabráněno, neboť dle účinného zákona o obcích nemá občan obce nárok na zápis RM v plné podobě. Bylo však nabídnuto usnesení RM, na které nárok má a zápisy v anonymizované podobě. Pan K. odmítl z fotoaparátu fotky vymazat.“* Do tohoto dokladu pak žalobce vlastnoručně dopsal: *„Panu K. i bylo znemožněno nahlížet a pořizovat si fotokopie příloh, které jsou součástí usnesení z 9. 11. 2011.“*

V návaznosti na právě uvedené skutečnosti žalobce v podání ze dne 21. 12. 2012 ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného dále namítl, že žalovaný vadně vypracoval pouze jakýsi dokument bez nadepsání, o jaký dokument se jedná, neboť veškerý postup žalovaného, jakožto správního orgánu, se řídí zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jak vyplývá z ust. § 1 odst. 1 tohoto zákona. Podle ust. § 9 správního řádu je přitom správní řízení postup, jehož účelem je vydání rozhodnutí, jímž se mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Žalobce

měl ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení a ust. § 2 odst. 3 správního řádu právní zájem nahlédnout do spisu usnesení rady města i s přílohami, neboť měl důvody získat informace o činnosti Rady města Roudnice nad Labem. Pokud ovšem žalovaný odmítl umožnit žalobci nahlédnout do usnesení rady obce i s přílohami, tak žalobce je přesvědčen, že žalovaný měl povinnost podle ust. § 38 odst. 5 správního řádu vyhotovit o tom usnesení.

V podání ze dne 15. 3. 2012 ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného pak žalobce setrval na svých názorech a doplnil, že žalovaný vadně tvrdí, že usnesení a zápis rady obce není spisem. Žalobce je přesvědčen, že zápisy a usnesení rady města tvoří jednu složku, která je spisem. U zaměstnanců žalovaného je přitom správním řádem přesně stanoveno, jaký mají vyhotovit dokument při neumožnění občanovi nahlédnout do spisu. Jestliže žalobce měl zájem nahlédnout do spisu usnesení rady obce a žalovaný mu toto nahlédnutí odmítl umožnit, musel žalovaný dle ust. § 38 odst. 5 správního řádu vypracovávat usnesení o odmítnutí nahlédnout do usnesení Rady města Roudnice nad Labem, vůči němuž by žalobce mohl podat opravný prostředek, o němž by rozhodl nadřízený krajský úřad. Jelikož žalovaný postupoval v rozporu se správním řádem a nevyhotovil usnesení o odmítnutí, nezbylo žalobci podat na svou obranu předmětnou žalobu.

Žalovaný k výzvě soudu k předložení příslušného spisového materiálu a písemného vyjádření k žalobě zaslal soudu „toliko“ písemné vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2013, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, a současně soudu sdělil, že v předmětné věci představuje jediný spisový materiál úřední záznam žalovaného ze dne 19. 12. 2012, který má soud k dispozici.

K věci žalovaný uvedl, že fyzické nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení není správním řízením, jak jej definuje správní řád ve svém ust. § 9 a vedení evidence zápisů z jednání rady města není spisem, jak je má na mysli ust. § 38 resp. ust. § 17 správního řádu. Jde o výsledek rozhodovací činnosti orgánu obce, resp. záznam o průběhu jednání tohoto orgánu, a proto nebylo povinností příslušného pracovníka žalovaného vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu, přičemž obecní zřízení, které institut nahlížení upravuje, tuto povinnost rovněž neukládá. Tento závěr přitom potvrdil i Krajský soud v Ústí nad Labem ve svých rozsudcích č. j. 15 A 122/2012 – 47 a č. j. 15 A 143/2012 – 29.

Dále žalovaný uvedl, že v rámci řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného není dána věcná aktivní legitimace žalobce, a to s ohledem na žalobcem zmatečně formulovaný žalobní petit. Žalovaný je přesvědčen, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nemá místo v jakémkoliv případě pasivity správního orgánu, nýbrž pouze tehdy, pokud hmotné právo zakládá subjektivní nárok žalobce na vydání rozhodnutí ve věci samé či osvědčení. Nelze tedy s úspěchem podat žalobu proti nečinnosti v případech, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Usnesení o odmítnutí nahlédnutí do spisu, jehož vydání se žalobce domáhá, je však svou povahou usnesením procesní povahy a nikoliv meritorním rozhodnutím, a proto žalobce se nemůže v předmětné věci u soudu úspěšně domáhat vydání procesního rozhodnutí.

V následně učiněné replice ze dne 24. 5. 2013 žalobce uvedl, že žalovanému by měla být uložena pokuta, jelikož k výzvě soudu nepředložil správní spis, neboť žalovaný nepostupoval podle ust. § 17 odst. 1 správního řádu, podle kterého platí, že v každé věci se zakládá spis. Dle žalobce žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nevyčerpal

všechny prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, avšak neodůvodnil, který procesní předpis tak stanoví, přičemž o těchto procesních prostředcích žalobce nebyl žalovaným poučen. Žalobce trvá na tom, že žalovaný měl vydat usnesení o odepření nahlížet do příloh usnesení a podkladů schůze rady obce s odůvodněním a poučením, a pokud tak žalovaný neučinil, nezbylo žalobci než se u soudu bránit předmětnou žalobou.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. se přitom lze domáhat po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost rozhodnutí vydat. Podle ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. soud o této žalobě rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Z právě uvedeného vyplývá, že v tomto řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé dílu druhého s. ř. s. se nelze domáhat uložení povinnosti vydat jakékoliv rozhodnutí či osvědčení, nýbrž jen těch rozhodnutí a osvědčení, která lze považovat za správní akty jako výsledky činnosti správních orgánů při výkonu veřejné správy. Zcela základním předpokladem pro uložení povinnosti správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení je tedy skutečnost, že správní orgán je nečinný při vydání takových rozhodnutí nebo osvědčení ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Tj. musí se jednat o materiální správní akt, kterým se zakládá, mění či závazným způsobem určuje veřejné subjektivní právo či povinnost, popř. jiným způsobem se zasahuje do právní sféry účastníka správního řízení. Dále je třeba mít na paměti, že v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu je soud oprávněn zkoumat pouze to, zda v příslušné věci samé došlo ve stanovené lhůtě k vydání rozhodnutí nebo jestli vůbec takové rozhodnutí mělo být na žádost žalobce vydáno. To jinými slovy znamená, že soud není oprávněn posuzovat formální náležitosti již vydaných rozhodnutí a rovněž je vyloučeno, aby soud posuzoval, zdali měl správní orgán svým rozhodnutím či osvědčením žalobci vyhovět.

V této souvislosti soud podotýká, že v daném případě neshledal, že by žalobce nebyl aktivně legitimován k podání žaloby, a to s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu. Rovněž tak soud neshledal naplnění podmínek, aby soud předmětnou žalobu z jiných důvodů odmítl, popř. řízení o ní zastavil.

K otázce aktivní legitimace v případě žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu soud uvádí, že žalovaný mylně dovozuje, že tato aktivní legitimace je striktně vázána jen na meritorní rozhodnutí v úzkém slova smyslu a že není dána ve vztahu ke všem rozhodnutím procesní povahy. Žalovaný by měl vzít v potaz, že soudní ochrana v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je garantována ve smyslu ust. § 79 a násl. s. ř. s., nejen meritorním rozhodnutím v úzkém slova smyslu, nýbrž i procesním rozhodnutím, jimiž se „pouze“ neupravuje vedení řízení, neboť i tato rozhodnutí jsou způsobilá založit, měnit, rušit či závazně určit práva nebo povinnosti jednotlivých subjektů. Soudní výluka v rámci žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se vztahuje toliko na úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Ve vztahu k otázce aktivní legitimace žalobce v předmětném soudním řízení soud

ještě podotýká, že žalobce mylně dovodil, že by mu žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2013 vytýkal, že nevyčerpal všechny prostředky, které procesní předpis stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti. Nic takového žalovaný v dotyčném podání nekonstatoval, když žalovaný v tomto podání v části III. toliko v obecném kontextu odcitoval úvodní právní úpravu vztahující se k žalobám na ochranu proti nečinnosti správního orgánu zakotvenou v ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. Z tohoto důvodu žalobce nepodloženě namítá, že žalovaný neodůvodnil, které prostředky v rámci ochrany proti nečinnosti žalobce nevyčerpal a který procesní předpis je stanovuje.

Dále soud podotýká, že po prostudování písemností, které soudu předložil žalobce a žalovaný ve vztahu k předmětnému soudnímu řízení, dospěl soud k závěru, že ačkoliv nebyl v daném případě k dispozici správní spis, neboť žalovanou stranou legitimně vůbec nebyl veden, jelikož ve věci nebylo vedeno žádné správní řízení, jak soud rozvede níže, má dostatek podkladů proto, aby mu byl znám skutkový stav daného případu, a to ke dni vydání tohoto rozsudku. Z tohoto důvodu soud neshledal naplnění podmínek pro případné uložení pořádkové pokuty ve smyslu ust. § 44 s. ř. s. žalovanému, jak se domáhal žalobce, pro údajné neposkytnutí součinnosti ze strany žalovaného vůči soudu při konání přípravných úkonů umožňujících následně vydat soudní rozhodnutí ve věci samé.

Na tomto místě soud předesílá, že po vyhodnocení skutkového a právního stavu ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám dospěl k závěru, že žaloba není naprosto důvodná.

Již v úvodu odůvodnění bylo soudem zmíněno, že žalobce se předmětnou žalobou na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve znění jejího doplnění obsaženého v replice ze dne 24. 5. 2013, domáhal, aby soud vyslovil, že *žalovanému se přikazuje vydat konečné rozhodnutí, kterým odepírá žalobci nahlédnout do přijatých usnesení vždy uvedených v zápise schůze Rady města Roudnice nad Labem konaných dne 9. 11. 2011 a jejich příloh a podkladů, které jsou součástí těchto přijatých usnesení nebo na základě kterých rada rozhodovala.*

Z právě predestřeného žalobního petitu tak zřetelně vyplývá, že žalobce v předmětném řízení tvrdí, že žalovaný je nepřipustně nečinný při vydání rozhodnutí o odmítnutí nahlédnout žalobci do usnesení rady obce ze dne 9. 11. 2011 včetně jejich příloh a podkladů, které jsou uvedeny v zápise z tohoto jednání rady obce.

Otázkou vydávání rozhodnutí o odmítnutí nahlédnout do usnesení rady obce včetně jejich příloh a podkladů, které jsou uvedeny v zápise z tohoto jednání rady obce, se již soud výslovně zabýval v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 – 29, který byl vydán na základě žalobcovy žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. V této souvislosti nelze nezmínit, že dotyčný rozsudek v dané otázce myšlenkově navázal na dřívější rozsudek soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 15 A 122/2012 – 47, který byl vydán rovněž na základě žalobcovy žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, kdy soud mj. řešil otázku nahlížení občanů do zápisů rady obce a vyhotovování rozhodnutí o odmítnutí tohoto nahlížení.

Soud přitom neshledal jediný důvod, proč by se od závěrů vyslovených ve shora citovaných rozsudcích jakkoliv odchýlil, a to zejména pokud se jedná o prvně citovaný rozsudek ze dne 25. 4. 2013.

Soud ve vztahu k otázce vydávání rozhodnutí o odmítnutí nahlédnout do usnesení rady obce včetně jejich příloh a podkladů, které jsou uvedeny v zápise z tohoto jednání rady obce, proto opětovně uvádí, že žalovaný se nedopustil žádného pochybení, a tedy žalobcem

namítané nečinnosti, pokud v daném případě na základě incidentu ze dne 19. 12. 2012 nevyhotovil usnesení o odmítnutí nahlédnutí do zápisu jednání popř. usnesení rady města a na místo toho vyhotovil pouze úřední záznam, čímž dle žalobce mělo dojít k porušení ust. § 38 odst. 5 správního řádu. Soud je toho názoru, že fyzické nahlížení občanů obce do dokumentů, které jsou uvedeny v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, se neuskutečňuje ve správním řízení, jak jej definuje správní řád v ust. § 9, a proto žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 5 správního řádu. K tomu soud doplňuje, že žalovaný nebyl povinen vydávat ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu ust. § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), jak soud detailně rozvede níže. Obecní zřízení, které institut nahlížení do dokumentů uvedených v ust. § 16 odst. 2 písm. e) upravuje, tuto povinnost neukládá, a tudíž úřední záznam, jenž byl vyhotoven žalovaným dne 19. 12. 2012, plně odpovídá stávající právní úpravě a je v souladu s principem dobré správy, neboť v něm bylo žalobci nabídnuto žádané usnesení rady obce, na které má nárok, a dotýčný zápis z jednání rady obce v anonymizované podobě, což ovšem žalobce odmítl s tím, že usnesení rady obce a zápis rady obce tvoří jeden celek a nelze jeden od druhého oddělit, a proto k těmto informacím má bez omezení zaručený přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.

V ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení je výslovně zakotveno, že občan obce má právo nahlížet do rozpočtu obce, do závěrečného účtu obce za uplynulý kalendářní rok, do usnesení a zápisů z jednání zastupitelstva, do usnesení rady obce a dále výborů zastupitelstva obce a komisí rady obce a pořizovat si z nich výpisy.

Z citovaného ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení zřetelně vyplývá, že občan obce má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce včetně příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada města rozhodovala, a to formou nahlédnutí a pořízení výpisů, nikoliv však i k zápisům z jednání rady obce, jako tomu je v případě zápisů z jednání zastupitelstva. Do právní úpravy obsažené v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení se tak plně promítá skutečnost, že oproti jednání zastupitelstva obce jsou jednání rady obce neveřejná, jak je výslovně zakotveno v ust. § 101 odst. 1 obecního zřízení, přičemž zápisy z těchto jednání musí být v souladu s ust. § 101 odst. 3 obecního zřízení uloženy u obecního úřadu k nahlédnutí členům zastupitelstva obce. Žalobce by měl vzít na vědomí fakt, že Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku již ze dne 25. 8. 2005, č. j. 6 As 40/2004 – 62, který je publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 711/2005 a také na www.nssoud.cz, a který dosud nebyl překonán, vyslovil názor, že občan má zaručen přímý přístup pouze a jen k usnesením rady obce a nikoliv i k zápisům z jednání rady obce. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud současně dovodil, že „*Neveřejnost schůze rady obce ani právo člena zastupitelstva obce nahlížet do zápisu ze schůze rady obce (§ 101 odst. 1 a 3 zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení) neomezují samy o sobě právo na informace (čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ohledně skutečností obsažených v takovém zápisu. Povinný subjekt poskytující informace ze zápisu ze schůze rady obce jiné osobě než členu zastupitelstva obce je povinen zajistit zákonem stanovenou ochranu práv a svobod jiných osob způsoby předvídanými v § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím; to ovšem neplatí, pokud občan obce požaduje informace z usnesení rady, k nimž má podle § 16 odst. 2 písm. e) zákona č. 128/2000 Sb., obecního zřízení, zaručen přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů.*“

Žalobce tedy má možnost u žalovaného nahlížet do usnesení rady obce včetně příloh a podkladů, které jsou součástí přijatých usnesení nebo na základě kterých rada obce rozhodovala. V této souvislosti ovšem nelze zapomínat na fakt, že žalobci naproti tomu nesvědčí právo přímého přístupu k zápisům z jednání rady obce, jehož nedílnou součástí jsou přijatá usnesení rady obce.

Pokud žalobce požaduje nahlédnout do vlastního zápisu z jednání rady obce, aby se případně seznámil s originálním zachycením přijatých usnesení rady obce v tomto zápise, tak tomuto požadavku nelze vyhovět v režimu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, nýbrž v režimu informačního zákona. Tuto skutečnost soud vyslovil již v rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 – 29, a zřetelně vyplývá z výše citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu, který pojednává o tom, že občan obce, pokud požaduje nahlédnout do zápisu z jednání rady obce, může podat u příslušného orgánu žádost o poskytnutí tohoto zápisu na základě informačního zákona, kdy povinný subjekt poskytující informace je povinen tento zápis v písemné či elektronické podobě následně tomuto žadateli poskytnout, ovšem po předchozím vyloučení zákonem chráněných údajů, tedy v anonymizované podobě, s tím, že anonymizace se netýká výlučně usnesení rady obce. V rozsudku ze dne 25. 4. 2013, č. j. 15 A 143/2012 – 29, soud rovněž vyslovil, že žalovaný legitimně vyhotovuje opisy přijatých usnesení uvedených v zápisu z jednání rady města, do kterých následně bez jakýchkoliv restrikcí umožňuje nahlížet občanům města ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení. Pokud by tak žalovaný nečinil, poskytl by tím v rozporu s ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení přímý přístup občanů města i k zápisům z jednání rady města. Výše nastíněný postup žalovaného představuje jednu z forem umožňující zabezpečit přístup občanů města k usnesením přijatých na jednání rady města. Pokud jsou občanu města předloženy opisy usnesení rady města, které byly pořizeny ze zápisu jednání rady města, když do něj občan města ve smyslu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení nemá právo nahlížet, není tento postup dle názoru soudu v rozporu se zákonem. Jestliže žalobce má pochybnosti o tom, zda pořizené opisy dotyčných usnesení nejsou zfalšovány či vadně přepsány, nic mu nebrání v tom, aby si tuto skutečnost prověřil nahlédnutím do zápisu z jednání rady obce, a to nikoliv v režimu ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, nýbrž v režimu informačního zákona. Tytéž dílčí závěry je možno učinit i v předmětném soudním řízení.

V daném případě ovšem žalobce netvrdí, že by u žalovaného podal v kvalifikované podobě žádost o poskytnutí zápisu z jednání rady obce ze dne 9. 11. 2011 ve smyslu ust. § 13 informačního zákona. Tuto skutečnost nerozporuje ani žalovaný a taktéž ani z písemností předložených soudu vůbec nevyplývá, že by žalobce dotyčnou žádost o poskytnutí informací u žalovaného podal. Na tomto místě soud poznamenává, že z argumentace žalobce v daném soudním řízení je zřetelně patrné, že nadále jako v předchozích dvou soudních řízeních sp. zn. 15 A 122/2012 a sp. zn. 15 A 143/2012 zastává kategoricky nesouhlasný postoj k tomu, že by se pouze skrze žádost o poskytnutí informací měl domoci zápisů z jednání Rady města Roudnice nad Labem, třebaže je občanem tohoto města, a navíc že by mu měly být zápisy rady obce poskytnuty v anonymizované podobě s tím, že anonymizace se netýká jen usnesení rady obce. Za tohoto skutkového stavu, tj. kdy žalobce dosud u žalovaného nepodal žádost o poskytnutí zápisu z jednání rady obce ze dne 9. 11. 2011 ve smyslu ust. § 13 informačního zákona, nemůže žalobce s úspěchem v předmětném soudním řízení poukazovat na nečinnost žalovaného a dovolávat se soudní ochrany před touto nečinností a současně

požadovat, aby žalovanému bylo přikázáno vydat rozhodnutí o případném odmítnutí žalobcovy žádosti o poskytnutí informací.

V této souvislosti nelze nezmínit, že žalovaný již v předchozích soudních řízeních vedených pod sp. zn. 15 A 122/2012 a sp. zn. 15 A 143/2012 o žalobcových žalobách na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, výslovně směřem k soudu a především pak k žalobci avizoval, že občan obce má samozřejmě zaručen přímý přístup k usnesením rady obce včetně příloh a podkladů, a to formou nahlédnutí a pořízení výpisů popř. poskytnutím fotokopií, nikoli však k zápisům z jednání rady obce, a proto žalobci tato usnesení včetně příloh a podkladů poskytne. Dále žalovaný v těchto předchozích soudních řízeních výslovně směřem k soudu a především pak k žalobci avizoval, že aby se žalobce domohl požadovaného zápisu, má možnost u žalovaného podat žádost dle informačního zákona. K tomu pak soud ve svých výše citovaných rozsudcích ze dne 27. 3. 2013 a ze dne 25. 4. 2013 doplnil, že případnou žádost o poskytnutí informace má žalobce možnost učinit v písemné podobě či ústní podobě přímo na místě u žalovaného. Na základě stanoviska žalovaného soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2013 vycházel ze skutečnosti, že žalovaný umožňuje nahlížet žalobci do usnesení rady obce včetně jejich příloh a podkladů, které jsou uvedeny v zápise z tohoto jednání rady obce. Skutkový stav v dané věci byl přitom identický, když žalobce na základě jednoho incidentu ze dne 19. 12. 2012 u žalovaného inicioval dvě soudní řízení, a to jednak o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného (sp. zn. 15 A 143/2012) a jednak o předmětné žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného (sp. zn. 15 A 38/2013).

Žalobce by měl vzít v potaz fakt, že nemá zaručený přímý přístup formou nahlédnutí a pořízení výpisů ze zápisů jednání rady obce, třebaže jeho nedílnou součástí jsou i přijatá usnesení rady obce, a proto, aby docílil nahlédnutí do vlastního zápisu z jednání rady obce, aby se případně seznámil s originárním zachycením přijatých usnesení rady obce v tomto zápise, musí nejprve podat žádost o poskytnutí tohoto zápisu ve smyslu ust. § 13 informačního zákona. Jestliže žalobce dosud u žalovaného nepodal příslušnou žádost o poskytnutí zápisu z jednání rady obce ze dne 9. 11. 2011, nelze u žalovaného dovodit nečinnost, neboť žalobcem nebylo iniciováno správní řízení, v jehož rámci by byl povinen žalovaný v případě nevyhovění žádosti žalobce o poskytnutí informací v zákonem stanovené lhůtě vydat ve smyslu ust. § 15 odst. 1 informačního zákona rozhodnutí o odmítnutí dotyčné žádosti. Soud opětovně uvádí, že fyzické nahlížení občanů obce do dokumentů, které jsou uvedeny v ust. § 16 odst. 2 písm. e) obecního zřízení, se neuskutečňuje v režimu informačního zákona a tedy ve správním řízení, jak jej definuje správní řád v ust. § 9, a tudíž žalovaný nebyl povinen vydávat usnesení o odmítnutí nahlížení do spisu ve smyslu ust. § 38 odst. 5 správního řádu ani rozhodnutí o odmítnutí žádosti ve smyslu ust. § 15 odst. 1 informačního zákona v situaci, kdy dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí právo nahlížet do zápisu z jednání rady obce v neanonymizované podobě a kdy žalobce dosud nepodal žádost o poskytnutí informací. Plně postačovalo, pokud žalovaný o této skutečnosti vyhotovil úřední záznam.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti proto soud vyhodnotil předmětnou žalobu jako nedůvodnou, neboť u žalovaného neshledal nečinnost ve smyslu ust. § 79 a násl. s. ř. s., a žalobu podle ust. § 81 odst. 3 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.

Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má pak oporu v ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch,

náhradu nákladů řízení nepožadoval, přičemž mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. června 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová